

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 4200/24

לפני: כבוד הרשמת מורן יהב

המערערים: 1. א.ע סולימאן בע"מ
2. מוחמד עודתאללה

נגד

המשיב: מנהל מיסוי מקרקעין - אזור נצרת

בקשה למחיקת הערעור על הסף מיום 30.7.2024

החלטה

1. לפניי בקשת המשיב לסילוק ההליך על הסף מחמת איחור שנפל בהגשתו. המערערים מתנגדים לבקשה וסבורים כי הערעור הוגש במועד, אך עותרים, לחלופין, להארכת מועד בדיעבד ככל שטענת המשיב תתקבל. המשיב מתנגד לבקשה החלופית להארכת מועד.

2. העובדות הנדרשות לצורך הכרעה בבקשה הן, בתמצית: פסק-הדין נושא ההליך הערעורי כאן ניתן ביום 17.3.2021 על-ידי ועדת הערר לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: חוק מיסוי מקרקעין), שליד בית המשפט המחוזי נוף גליל-נצרת (ו"ע 66150-03-22); להלן, בהתאמה: פסק-הדין ו-ועדת הערר). הערעור דנן הוגש ביום 21.5.2024.

3. לטענת המשיב, הערעור הוגש באיחור שכן המועד להגשת ערעור על פסק הדין של ועדת הערר נקבע באופן מפורש בחיקוק ועומד על ארבעים וחמישה ימים מיום מתן ההחלטה או אם ניתנה בהעדר המערער - מיום שנמסרה לו (ראו: סעיף 90 לחוק מיסוי מקרקעין). עוד נטען כי בהתאם לסעיף 10 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הפרשנות), במניין הימים להגשת ערעור על פסק הדין של ועדת הערר יש למנות את ימי פגרת הפסח, וזאת בניגוד להליך אזרחי "רגיל", שם תקופת הפגרה אכן אינה באה במניין

הימים. בנוסף, לטענת המשיב, המערערים נהגו בחוסר תום לב דיוני שעה שבכותרת הודעת הערעור שהגישו ציינו כי פסק הדין הומצא להם ביום 1.4.2024, בעוד שהוא הומצא להם באמצעות מנגנון "הודעה באתר" במערכת "נט המשפט" כבר ביום 27.3.2024. זאת ועוד, לטענת המשיב, הערעור הוגש באיחור גם בהתאם למועד ההמצאה שציינו המערערים עצמם בהודעת הערעור. בשולי טענתו, מוסיף המשיב כי המערערים טרם הסדירו את תשלום ההוצאות שנפסקו להם בהליך בבית משפט קמא, וגם שיקול זה יש לקחת בחשבון בבואנו לדון בבקשה לסילוק על הסף.

4. המערערים מצידם טוענים כי בהתאם לסעיף 10 לחוק הפרשנות, ימי הפגרה אינם באים במניין הימים לצורך קביעת המועד שעד אליו היו הם רשאים לערער, מאחר והסעיף מתייחס לתקופה קצובה במספר חודשים או שנים אך אינו מתייחס לתקופה קצובה במספר ימים כמו במקרה דנן, שבו חוק מיסוי מקרקעין נוקב בתקופה מפורשת של 45 ימים מיום מתן פסק הדין לצורך הגשת ערעור. לחילופין ביקשו המערערים כי ככל שעמדתם לא תתקבל, יתיר להם בית המשפט להגיש את הערעור באיחור, בשים לב לכך שסברו בתום לב כי ימי הפגרה וימי השבתון אינם באים במניין הימים לצורך הגשתו ומאחר והוא לא הוגש באיחור ניכר. בהקשר זה המערערים אינם כופרים בטענת המשיב לפיה פסק הדין הומצא להם באמצעות מערכת נט המשפט ביום בו ניתן, קרי ביום 27.3.2024.

5. בתשובתו לבקשה למתן ארכה להגשת הערעור, חזר המשיב על טענותיו בבקשה לסילוק על הסף והוסיף כי גם אם המערערים טעו לחשוב שהפגרה אינה באה במניין הימים לצורך חישוב המועד להגשת הערעור, הרי ש"טעות שבדין" אינה מהווה "טעם מיוחד" להארכת המועד, ועוד נטען כי בהינתן היעדר ההלימה בין הפרטים שציינו בהודעת הערעור לבין טענותיהם בתגובה לבקשה לסילוק על הסף, נשמטת הקרקע העובדתית תחת טענתם. עוד טוען המשיב כי הטעות שבדין לה טוענים המערערים אינה בגדר "טעות שאדם סביר היה יכול להיקלע אליה", וזאת נוכח הוראות החוק והפסיקה בעניין. לבסוף, טוען המשיב כי סיכויי הערעור, שנחזים להיות קלושים, כמו גם אינטרס המשיב בדבר סופיות הדיון באופן כללי, ובדיני המס בפרט, מטים את הכף לטובת דחיית הבקשה.

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, מצאתי כי הערעור אכן הוגש באיחור. עם זאת, מצאתי כי דין הבקשה להארכת מועד לנקיטת הליך להתקבל, כפי שאפרט להלן.

7. נקודת המוצא לדיון היא סעיף 90 לחוק מיסוי מקרקעין, שזו לשונו:

”על החלטתה של ועדת ערר ניתן לערער
בבעיה משפטית לבית המשפט העליון
כשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים,
תוך 45 ימים מיום מתן ההחלטה, או אם
ניתנה בהעדר המערער – מיום שנמסרה
לו.”

בער"א 7272/21 א.א.אביבה אלזמי בע"מ נ' מיסוי מקרקעין חיפה, פסקאות 5-6 (8.12.2021) (להלן: עניין אלזמי), הכריע כב' השופט ד' מיינץ במחלוקת הפרשנית שניטשה בין הצדדים שם באשר לשאלה מהו הדין הקובע את המועד להגשת ערעור על החלטתה של ועדת ערר בערר שהוגש מכוח סעיף 88 לחוק מיסוי מקרקעין. באותו עניין נקבע כי המועד להגשת ערעור על פסק דינה של ועדת ערר הוא בתוך 45 ימים מיום מתן פסק הדין או מיום המצאתו. זאת, כך נפסק, משני טעמים: הטעם האחד הוא שחוק מיסוי מקרקעין הוא נורמה המצויה במעמד נורמטיבי גבוה מזה של תקנות מיסוי מקרקעין ומשכך הוראותיו גוברות; הטעם השני הוא שסעיף 90 לחוק מיסוי מקרקעין הוא בבחינת הוראת דין מיוחדת הגוברת על הוראת דין כלליות אחרות, לרבות הוראות העוסקות במועד להגשת ערעורים על החלטות ופסקי דין כלל. בהתאם לאמור, ככלל, המועד להגשת ערעור על פסק דינה של ועדת ערר הוא בתוך 45 ימים מיום מתן פסק הדין או מיום המצאתו, וזאת ללא חריגים וסייגים, לרבות כאלה הקבועים בהוראות דין אחרות, לא כל שכן כאלה המצויות במדרג נורמטיבי נמוך יותר (למשל, תקנה 179 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018 (להלן: תקנות סדר הדין החדשות)). בהמשך, בע"א 6139/22 א.מ. שטרן תשתיות בע"מ נ' מנהל מיסוי מקרקעין מרכז, פסקה 15 (14.11.2022), קבעה כב' הרשמת ל' משאלי-שלומאי כי ימי הפגרה באים במניין הימים להגשת ערעור על החלטתה של ועדת ערר לפי חוק מיסוי מקרקעין, וזאת תוך הפניה לסעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, שלפיו "במניין ימי תקופה יבואו גם ימי מנוחה, פגרה או שבתון שעל פי חיקוק, זולת אם הם הימים האחרונים שבתקופה".

8. אשר על כן, בהתאם לפסיקת בית משפט זה היה על המערערים להגיש את הערעור עד ליום 12.5.2024. בפועל, הוגש הערעור ביום 21.5.2024. בנסיבות אלה, מצאתי כי הערעור אכן הוגש באיחור.

9. בבקשה להארכת מועד שהגישו המערערים בד בבד עם התשובה לבקשה לסילוק על הסף הם מבקשים לרפא את האיחור בטענה כי מדובר באיחור לא משמעותי של תשעה

ימים בלבד, הנובע מטעות בתום לב. המערערים ציינו כי להבנתם היה עליהם להגיש את הערעור עד ליום 21.5.2024, וזאת תחת ההנחה שפגרת הפסח, כמו גם יום העצמאות שהוא יום שבתון, אינם באים במניין הימים.

10. כפי שנפסק לא אחת גם איחור של יום אחד הוא איחור לכל דבר ועניין, וגם מי שאיחר בהגשת ההליך ביום אחד נדרש להוכיח קיומם של "טעמים מיוחדים" המצדיקים את מתן הארכה המבוקשת, כפי דרישת תקנה 176(ב) לתקנות סדר הדין החדשות (וראו למשל: בש"א 3577/18 פלוני נ' פלונית (27.5.2018); ע"א 2393/19 ראובן פלד עבודות בניין בע"מ נ' דידיה, פסקה 11 (25.7.2019)).

11. חרף האמור, מצאתי לקבל את בקשת המערערים. הטעם המיוחד בבקשה שלפניי נעוץ בטעות בהכנת המצב המשפטי לעניין מניין הימים להגשת ההליך. בהקשר זה אכן נראה כי המערערים באו לכלל טעות, שכן יום העצמאות הוא אכן יום שבתון, אך הוא אינו מוגדר כ- "יום פגרה" בתקנות בתי המשפט (פגרות), תשמ"ג-1983 (אף שבשולי הדברים יצוין שלמעשה, גם לשיטת המערערים עצמם הערעור הוגש באיחור של יום).

עם זאת, בנסיבות העניין ומבלי שנעלמו מעיני טענות המשיב, בהינתן שמדובר בהליך שעניינו חוק מיסוי מקרקעין שהוא חריג לכלל שישים הימים בהליך האזרחי, בהינתן משך האיחור שאינו משמעותי מאוד, בהינתן טעותם של המערערים ביחס לחישוב המועדים, ומבלי להביע עמדה ביחס לסיכויי ההליך – מצאתי לקבל את הבקשה.

12. הערעור יתקבל למרשם במועד הגשתו.

בנסיבות העניין, המערערים יישאו בהוצאות המשיב בסך של 1,500 ש"ח.

ניתנה היום, ו' כסלו תשפ"ה (07 דצמבר 2024).

מורן יהב, שופטת
רשמת

